

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
 Ötvenéves előfizetés 5 fr.
 Nagyobb terjedelmű, mint azonos több
 ismételt hirdetés, alku szerinti a leg-
 olcsóbb arért.
 Reklámj: Minden beiratásért külön
 30 kr.
 Nyilatkozat megjelölés költsége 6
 hasabos sora 15 kr.
 Nérvagy bérmentesülendők beiktatott
 iratok nem vételnek tekintendők. — Ugy
 szintén kizárólag csak adatszámítás.

Előfizetési árak:
 Helyben és postán küldve.
 Egy évre 10 frt — kr. / Évre 2 frt 50 kr.
 Fél évre 5 frt — / Éves szám 10
 Előfizetési pénz minden közzététel
 Főpincze, Vecsey-ház földszint
 szerkesztőségbe berendezve küldendő.
 Előfizetheti helyben:
 Teleki K. Lajos és Csáthy Károly könyv-
 kereskedésben a szerkesztőségnél. —
 Egyébütt a postahivatalok utján.

A vallás és közoktatásügyi mi- nisterium.

○ Tegnap csikinkben említők, hogy Pauler-vallás és közoktatási minis-
ternek vagy le kell mondani távozásáról
azon mulasztás miatt, mit a pápai csalhat-
lansági dogma törvényellenes kihirdetésé-
nek meg nem torlásában tanúsított; —
vagy, ha le nem mond, ez ennek a jele,
hogy a kormány egyetemleges felelősség
alatt áll a miniszterrel az egész eljárásért,
miserint a főpapot ellen nem tudja fen-
tartani az ország tekintélyét.
Ama cikkek irásakor még nem merült
fel azon hír, ami most mind erősebben
nyomul előtérbe, hogy tudniillik Pauler a
vallás és közoktatási miniszter már be is
adta volna lemondását.
Ha ez áll, örvendőnk neki már csak
azért is, hogy kormányunk nem látszik
szószólóan azon felkötésben, a mi Pauler
mulasztásából következik; hanem a Pauler
személyére hárul a főpapak irányában
tanúsított roppant gyöngeségért a felelet-
terbe.
Azonban, még azáltal, hogy Pauler
beadta lemondását, nem látjuk eldönt-
ve a dolgot: míg a lemondás el nem fogad-
tatik.

De még akkor is, ha el fog a lemondás
fogadtatni, többféle aggodalom me-
rülhet fel azon irányban, hogy a csalhat-
lansági dogmát kihirdető főpapak méltó
büntetés nélkül maradnak.
Ugyanis abból, hogy a kormány már
huzamosabb ide óta elnézi, miképp egyik tagja,
a vallás- és közoktatási miniszter huzza-ha-
lasztja kötelessége teljesítését, és az ország
tekintélyét lábbal tapodtatni engedi, —
következtethető, hogy a kormány, még
Pauler véglemondása esetében is halogató
politika szánta magát az ügyben, mely
az országot s általában a mivel világot val-
óságos lázban tartja.

Falagató politika egyfelől a rakon-
cziánkodás tovább folytatását vonja na-
gyn után, másfelől pedig a törvény iránti
születet más irányban is nagyon alászál-
lja; ami bizony azon szigorú rendezet-
ésre törekvés — melyet a kormány
egyre jobban a törvényhatóságokban életbe
léptetni törekszik — egyáltalán össze-
nem egyeztethető.

Az ország megunt már a halogató
politikáját a tárgyban; és erélyes rendszab-
ályokat sürget, vár és követel, még pe-
dig mielőbb.
Hogy talál-e egyént Andrássy Gyula
gróf miniszterelnök, ki a hatalmas főpapak-
kal szemben egyenes, igazságos, és erély-
es tud is, akár is lenni: azt előre nem
tudhatjuk.

Hanem hogy ily férfura van szükség:
az kétségtelen.
Beszéltes, egyenes, határozott eljárás
s, mit a közvélemény követel a kor-
mánytól.
Ha folytatja halogató az elégtételt, —
vagy ha továbbra is oly egyéneket kíván
alkalmazni a kormány a vallás és közok-
tatási tárczára, kik a semmittevésben tűn-
nek ki:
Ez annyit tesz, hogy az összes kor-
mány csakugyan tetleg vállalja veszi a
mulasztás felelősségét, mit magától szóval
elutasítani tán jónak látott, a körülmények
egy hozván magokkal. . . .

Ha színtén akar a kormány eljárni, ha
erélyes rendszabályokat kíván az eszeve-
zett csalhatlansági dogma tényleges ter-
vezési ellen életbe léptetni:
E tekintetben az egész ország támo-
gatandja a kormányt; míg ellenben a foly-

tonos halogatót, az ország törvényeinek
tekintélye fenntartása körüli mulasztásait
tató itéletét. . . .
Egyébiránt, hogy a kormány e ké-
nyes tárgytól könnyedén és szépszerével
meneküljön: legtanácsosabb lesz, Pauler
lemondásával, be sem tölteni a vallás- és
közoktatásügyi tárczát; hanem be kell an-
nak teendőt a belügyminisiterumba az-
tani.

A belügyminisiterium tartozik örökön
átalában a törvények felett; a ki a törvényt
meg nem tartja, legyen az pap vagy világi
ember, szegény vagy gazdag, egyformán érje
el a büntetés.
Ez akár vallási, akár polgári téren
vétezik valaki az ország törvényei ellen;
mivel mindegyik törvény egyenlő tisztele-
tet kíván, egyenlő mértékkel legyen
mérve a vétkezőkre a büntetés is. . . .
De, ha a kormány sem a vallás- és
közoktatási tárcza vezetőjével, sem a bel-
ügyminisiterium utján nem akarja az or-
szágunk megadni a kellő elégtételt arra
nézve, hogy a büntösök büntetessenek meg,
akkor saját állását is gyengíti, és az or-
szág tekintélye alászállásához télenyeg-
által segítséget is szolgálat. . . .

Ne legyen tehát személyválogatás a
vallás és közoktatási miniszter részéről
sem a vétkezők iránt.
Ha pedig azon minisiterium nem tud,
vagy nem akar igazságot szolgáltatni: a
belügyminisiterium, sőt az egész kormány
pótolja a mulasztást, s nyugtassa meg a
közvéleményt, mely első lépésül igénylő
fogadná, ha a vallás- és közoktatási
is minisiteri tárcza végkép elto-
röltetnék!

— A fejedelmi találkozáshoz. Vilmos
német császár s Ferenccz József császár-
király a tegnapi nap folyamán érkeztek Salzburgra,
hol huszonegy óráig tartó tárgyalások és
nagy számú kísérletet alkottak. Ő felsége tegnap-
előtti este távozt Bocsból, tegnap reggel Linz-
ben a katonai szemlélőidőzést s délután két
órákor Salzburgra érkezett. Közvetlen kíséretét
Bellegarde gróf első házgedő, Beck ezredes
és Schneid inodatként képezte. Crenneville és
Beust grófok, valamint Hofmann tanácsos már
tegnap Salzburgra érkeztek. Andrássy és Ho-
henwarth is ott vannak.
A német császárt Bismarck hercegen kil-
vili Podbielsky tábornok, Willnowsky udvari
tanácsos, Passony őrnagy, Hangert őrnagy,
Gude titkos udvari tanácsos, Koch tanácsos,
Mielcz kormánytanácsos, Kundell követségi ta-
nácsos, Pickler herceg, Treskow tábornok,
Lehndorf tábornok, Radzivil herceg s az
egész diplomáciai iradoszemélyzet kíséri. Vil-
mos császár híre szerint csak 8-an hagyja el
Salzburgot. Tegnap este a hegyek kivilágítottak,
ma díszből tartatik. Mi magát a találkozás
politikai fontosságát illeti, erre nézve csak a
Bresl. Z. egy berlini levele hoz következők-
özleg érkekes közleményt. Pétervártól magán-
közlemények vannak előlított — írják a nevez-
tet lapnak — melyek szerint a petvári kor-
mány a gasteini egyezményekkel szemben na-
gyobb rezervát követ, mint a jóakaró bécsi hir-
lapok megengedni kívánják.

Ha e közleményeknek hitelt adhatni, Gor-
csakos herceg Bismarck hercegtől azt köve-
telte, miszerint első sorban bizonyos differen-
ciális pontokat segítsen elavolítani, melyek
addig az orosz politikát a keleten, valamint
Ausztria szláv tartományaitban a bécsi kormá-
nytól elválasztják. Azonban alaptalan az orosz
kancellár e magatartásról az orosz-francia
szövetség lehetőségére következtetni.

— Törökország legújabb köriratot in-
tézett a hatalmakhoz, melyben a területén levő
idegen postaintézetek megszüntetését kéri. A
török postatigy — ugymond a körirat — szer-
veze van, s a szultán nem térheti el a tovább
souverainitásának az idegen postaintézetek fen-
állása általi megsértését.

küzdők rettenetes komolysággal küzdöttek az
oda dobott éteket.
— Bocsásd el azt a csontot, te semmi-
házi! — szolt végre az ögróf. — Megbolon-
daltál, hogy a kutyát étkétől akarod meg-
fosztani?
— Nagyságos uram! — esengett Gervais,
— legyen könyörületes egy ehez keresztény
embertárs iránt. — Az irás szerint a gazdag
dözsölőt megverte isten, midőn asztalának mor-
zsáit az ajtónál jajtató kolduslót megtagadta.
— Ugy látszik, hogy ez az én kidehett
keresztény embertársam ugyancsak jól szokott
táplálkozni, — jegyzte meg az ögróf. — Kül-
önben is egy nyulnegyed nagyon is nagy
morzsa.
— Legyen könyörületes iránta, — szolt
Krisztina — s adjon neki abból a maradékból,
mit kutyáinak szánt.
— No ne vadoj, hogy nem vagyok ir-
galmas e seprdek nép iránt; — amár ezek
az éhes naplopók csak a mások keresztényéből
szoktak élni. — Ha nem adnak nekik sem-
mit, vagy megtagadják tőlök a szállást, meg-
lopják az embert, vagy felperzsik a hajlékát.
A mezei nyulat nem igen zaklatják, mert nem
gyöznék szusszal, hanem a rajtok könyörül-

— Hírek a keletről. A triestyi „Citta-
dino“ Scutariból e hó 2-ról jelenti, hogy a
raguzai (oroszosági) consul rendkívüli küldetés-
ben Scutariba fog jónni. Az albaniai Maliszor-
törzs fejevett ragadott s föllázadt. Konstantin-
polyban nagy benyomást okozott a két eszár
találkozás Gasteinban, mert Konstantinpoly
aki hiszik, hogy a két uralkodó közt a ke-
ti kérdésre nézve is egyetértés jött létre.

— Rendőrség. A közös külügyminis-
terium az észak-amerikai egyesült államok Bécs-
ben székelő követsége részéről az iránt keres-
tetett meg, hogy az osztrák-magyar birodalomban
fenálló rendőrségi törvények, rendeletek,
utasításokat stb. ezeknek az amerikai rendőrsé-
gi ügy rendezése czéljából Szt. Louisban f.
é. őszön tartandó nemzeti rendőrgyűlés által
tanulmányozhatása végett, említtet rendőrgyűlés
számára küldje meg. —

— A catisztermunkálatoz folytatását a
pénzügyminisiterium a jövő évben erélyesen
folyamaba vétetni akarja. Miat értesülünk, ezen
munkálatozra az 1872. évi költségvetés elő-
irányzatába 500,000 firt vett fel.

Csokonai szobra és Debreczen.
— A „Hon“ tegnapi száma a fent kitűt
czimvel Szava Tamás föllábol egy alapos és
benneki igen közérdeklő tárczacik-
ket hoz.

Mi részünkről lényegesen helyeseknek talál-
juk az abban elmondott nézeteket s azért annak
egy részét át vesszük, hogy mi is segítségünk
nemleg a figyelmet felkelti.
Szava soraí így hangzanak:
„A harmadik jel, melylyel Debreczen
nagy fának emléket megörökíti, rövid idő
mulva a város egyik legszebb terét fogja dí-
szesíteni. . . .
De sajátságos! Csokonait még sirjában is
különös vézést látszik üldözni.
A kegyelet egész nagyságában és erejé-
ben még sirja felett sem nyilatkozhatik.
A félreérett, üldözött költő előtt még
mindig csak egysegek róttak le a hála adóját; a
háza, mely életében elismeréssel nem buzdította
s számára menhelyet egyik zugában sem kínált,
eddig még sirja felett sem gyújthat meg
tömjénét.
Csodonai emlékének még az elismerés is
homályban áldozott.
A harminczas évek közepén Vecsey József
indítványra s a nagyveny Péczely buzgó fár-
adozása mellett gyűjtéseket rendeznek sírme-
lékére. A gyűjtés szép eredménynyel foly, de egy-
szerre egy láthatlan kéz nyúl az ügy intézésébe,
átveszi Beregszászi Pál rajztanár eszmézésé-
gét, idomlatlan tervét, s nem sokára híre megy,
hogy a gála a turjaremeti vásárházban már
készül is. E meglepetésből alig van ideje föl-
ocsúdni a közönségnek, midőn 1836 aug. haván
készen áll a közönségnek az emlék már ren-
deltesének helyén áll a nélkül, hogy falava-
tása ünnepélyesen vézbe ment volna. Így intő-
zok a dolgot, nem mint a közügyeket szokás
— nyilvánosan, de ugyisfólván, sutyomban s
egy történet meg az emlék föllátása is, az ün-
nepélyesség és nyilvánosság szűkkelüli mellő-
zésével.“

Az Iszofőie nagyobb szabású szobor okto-
beri leleplezésénél nincs ugyan okunk ily rejtő-
zéstől tartani, de a szobor-bizottság előleges
jelentésének vannak mégis pontjai, melyek azt
árulják el, hogy a hosszú idő óta tervezett
nagy áldozatokkal előkészített ünnepély sem lesz
eléggé méltó Csokonai nagy nevéhez, melynek
ragyogását iradalunkban nyolcz évtized siker-
res küzdelmi és eredményei sem tudják ho-
málva börtani.

Igazgy ugyan, hogy Csokonai első sorban
magát Debreczené, s hogy a szobor létesíté-
nek dicsőségét ugyisfólván kizárólag a tiszta
magyarság az ősi fészéket illeti, de a „Lilla“
költője szemlének termékeiben egyuttal az egész
házat is, melytől, méltán megkövetelheti, hogy
végre „föllelje sírhelyét.“

A Csokonai szobor leleplezése csak akkor
lesz valódi ünnepély, ha e napon nem csupán
egy város, hanem az egész haza ünnepel.
Ez erre, az előleges jelentésből ítélve, na-
gyon vékony kilátás kínálkozik.
Debreczen egyenesen nem hiv meg senkit
az ünnepélyre, de mindenkit szivesen lát, —
körülbelül így szólnak a már közzétett előleges
jelentések. — E meghívás nem méltó legnagyobb
magyar várososhoz s különösen akkor nem, midőn
egyik legnagyobb fiának, a nemzet büszkeségének

emlékét ünnepeli. Debreczen szellemileg, ugy-
mint anyagilag képesítve van arra, hogy az ün-
nepélyt országossá emelje. Csak a sokkal sze-
nyebb Székesfehérvárra kell visszamelegkez-
nünk, mit tett a Vörösmarty-szobor leleplezé-
sénél. Külön fölszólásokat intézett az ország
különböző testületeihez, intézeteihez, minék
következménye az lán, hogy a külföldi figyelm
is a nemzet felé fordult, mely jeles fiában ön-
magát tisztelte meg.
Az Akadémia, Kisfaludy-Társaság s más
egyletek küldöttsége emelte az ünnepély tényét;
s az Akadémia részéről Tóth Lőrincz, a Kisfal-
udy-Társaság megbízásából Toldy Ferenccz tar-
tot alkalmi beszédet.
Csokonai emléke hasonló ünnepélyt érdemel.
Az Akadémia és Kisfaludy-Társaság az
egyesen meghívás elő bizonyára nem fogna
félrevonni a nem emlékeztetés lenné, de a
kétes sikerű tanári intézkedést mellőzve, irad-
almuk nagyérdemű veterán bajnokát, Toldy
Ferenccz szótlanok föl, emlékeztető tartására,
ki a költőnek kimerítő életrajzával először aján-
dókoz meg a magyar közönséget?

Ugy ünnepély lenne méltó Debreczenhez,
mely utóbbi időben annyit jelet adta a köz-
ügy iránti nemeres édeklődésének. Ellenkező
esetben az egésznek csak magán jellege lesz s
enne nem egy nemzet rója le hálaadóját, ha-
nem csupán egy város tart bünbánó áldozatot.
Hogy a kettő közül melyik nagyobb szer-
és nemesebb, úgy hiszem, nem kell mutogatnom.
Vagy talán az ünnepély országossá tétel-
től az anyagi áldozatok terhe riasztja vissza a
szoborbizottságot?

E bajon egy báráz állítása által könnyen
lehetne segíteni. Fölteszem Debreczen lelkes hő-
gyeire, hogy nem sajnálnának egy kis fár-
adást ama költőnek érdekében, kinek egész
lele szertet volt, ki lantján mindig a legne-
messebb érzelmeiket hirdette s ki Lillájában az
egész női nemet megdicsőítette.
Ez eszme felett nem ártana talán kissé
komolyabban gondolkodni.
Bizony nem!

Angolhangok a gasteini találkozás fölöl.
— A gasteini conferentia eredményét, a
Saturday Review, egy igen komoly, bigrad
hetilap, hosszabban cikkbek beszéli meg. Hogy
a miniszterek tárgyalásainál valóságos békesz-
övetség létesült volna, azt a Review valószinű-
lennék tartja, már csak azon okból is, mert, az
ily mesterséges szövetségek nem lehetnek tar-
tosak, s Bismarck hercegen nem engedné meg-
gy szövetség által lekötni, ha időszerűnek tar-
taná, most háborút kezdeni. Másfelől híbe-
s, hogy a szövetség megkötéséről szolt hírek,
csupán a német, osztrák és olasz államférfiak-
nak a köztudomású történet elhatározásukat akarják
előttel alakban előtűntetni. Ha az egyes állam-
férfiak e feletti nézeteket kiserélték, s ugy-
talán három nemzetre nézve egyenlően elő-
nyos, akkor nagyon természetes, hogy mind a
három hatalom még erősebben elhatározza ma-
gában a békét fontartani, s határozottan arra
számítani, hogy Európa békeje egyelőre fen-
tathassék. Az világos, hogy egy most kiüresülő
háború esztére Ausztria, Német- és Oroszország
s igen keveset nyernének és sokat veszthetné-
nek, s hogyha komolyan együtt működnek, s
bizonyos politikát közösen követnek, valószinű-
leg sikerülni fog nekik céljukat elérni. Európa
mostani helyzetében sok nyugtalanító van, s
minden oldalról vannak, nem egészen
befolyástalan emberek, kik a háborút óhajják;
és nagy nyarernyem azok előtt, kik a háborút
ez emberiség átkának tekintik, hogy három bi-
rodalom, habár különböző okokból, hajlandó
minden, mi hatalmában áll megtenni, hogy a
háború után való lázas szomját eloltsa, és hogy
ezek hajlandók az európai béke minden meg-
zavarását, mint veszedelmes dolgot felfogni, ha-
bár az első támadás oly oldalról jönne is, hon-
an közvetlen nem lennének érdekölve.

A cikktől valóban folytatásban a Saturday
R. igyekszik megmutatni, hogy nem csak a ne-
vezett három hatalomnak, hanem Oroszországnak
is oka van arra, egyelőre nyugodtan maradni;
a mi leginkább Oroszországot illeti, arra utal,
hogy az, ha Németországgal pert akarna keresni,
arra okot találhatna, de Oroszországnak egyelőre
oka van a háborúra nem gondolni, sőt inkább
időt nyerni, hogy hadseregét átalakítsa, vasuti
hálózatát fejefezze, pénzt teremtsen, s néhány
legsürgősebb belső bajt elintézzé.
Ugy körülmények közt Németországnak

— Ne légy oly vad szép gyermek; m-
tass kissé nyájassabb arcot nekem. Nem ve-
szed észre, mennyire egészen más emberré vál-
tottattál engem a szerelem? Te a vadkanból
szelíd bányánt csináltál, ki járszalagon engedi
magát általad vezetetni.
Krisztina azonban teljes erőjéből vissza-
szítá a talakodót s a szobahatárba szökelt,
hogy közelből legyen anyjához a ingerültsgé-
remegő hangon így szolt:
— Ne erőtesen Nagyságod azt az érzel-
met, melyet lelkében soha sem érzett. Az ön
szerelem egy ártatlan leányra nézve csak meg-
yálázó lehet. A durva, erőszak soha sem a
valódi szerelemnek, csupán aljas szenvedélynek
kiföldyása.
— Az ögróf figyelmeesen vizsgálta Krisztinát
s fejté rázva válaszolt:
— Ez egykissé választékos nyelv, egy st-
estrellel koromárosos hűgütő; ép oly gyanu-
sak azok a szép kis fehér kezek is. Én nem
tudom miért, de élek a gyanuperral, hogy né-
ándet nem Gertrud asszonyban kell keresnem,
hanem abban, ki a pinczében rejtőzködik, s ki
után annyit pillantgatász arra a pinczeajtóra!
Most pedig ideje lesz a talányt megol-
dani. Jaj nektek mindnyájatoknak, ha engem

bolondítottatok. Langallerie ögróf nem olyan
ember, kivél büntetlenül tréfálni lehetne.
Krisztina remegett, — de azért még nem
csüggedt el s mindamaron igyekezett az ember-
vadásznak granuját elosztani, s így szolt
gyöngéd mosollyal:
— Ne bosszankodjék lovag ur, hanem
hallgasson ki engem először. Nem ön volt-e az,
ki engem bolondítottát trékeletül? Mert lehet-
séges o az, hogy valakit, midőn még alig lát-
juk jóformán, már szeretjük? Nem, az lehet-
etlen! Ön szeret engem, amint mondá, holott
minő szűni a hajam és szemem, s alig tudja
engem addig szeretni, míg ön természetem
nem ismeri s nem tudja szelid, vagy haragos,
búske, becsavagyó, vagy egykedvű né vagyok-e?
Önök elög, ha szemem ragyog, fehér a kezem
s kicsiny a lábam. Csupán pillanatnyi szenve-
délyének tűzött ki tárgyát. Ön azal nem tö-
rődik, hogy egyetlen nap szélesely, egész ele-
temet elkészítheti. — Oh, ön nem ismeri az
igazi szerelmet, mely kéz szívnék egymáshoz
gészítségűerző vonzódsábol kelezkedik!
(Folytatása következik.)

— A támadónak lenni, ha a két ország
köztt háborúra kerülne a dolog, de senki, ki
Németország helyzetét komolyan megfontolja,
nem hiszti azt, hogy Németországnak érdekében
lenne új háborút indítani ellé. Sőt ellenkezőleg,
Németországnak annyira kell a békét óhajtani,
hogy ha ellenségei hajlandók lennének a béke
szükségessége ellen véteni, oly gondolatra ke-
lene jónniok, oly követelésekkel kellene fellép-
niök, mint a miök más időben eszökbek nem
juttotak volna. Nagy erőfeszítéssel, s nagy nyo-
nás alkalmazásával talán lehetne a németeknek
Franciaországot arra kényszeríteni, hogy a rész-
vételben akadályozza legyen, de az izgalom
Franciaországnak is nagy, s minden francia
kormány állandósága annyira vesztelített
lenne, hogy a hadikárpótás hátrálékának fize-
tését el kellene halasztani, s Németországnak
egyidejűleg már az igen nagy költségebe ke-
rülne, hogy állását Franciaországnak megtartsa.
A mi Ausztriát illeti, a Review a szlávok-
kal való új kiegyezés kísérletére utal, s meg-
jegyzti, hogy az tökéletesen okadatlona lenne,
ha sikerülne a szláv tartományokat Oroszország
ellenségévé tenni. Ezen eredmény több mint
aequivalens lenne annak hogy a németország-
kok míg a kormányok voltak szívesen gyó-
molják a kormány politikáját; de az egész do-
log igen kényes és igen válságos, s a kimenet-
el kétségesebb, sem hogy az osztrák államférf-
fiak nem látják azon nagy veszélyt, hogy egy
háború kitörése által minden meghusztatának, a
mit eddig tettek.

Oroszországnak most inkább van szüksége
mint valaha minden állam közt a békére. Meg-
kell neki szilárdulni fővárosában, s ez oly nagy
nehézséggel járó munka, hogy csaknem lehet-
etlen adtig, míg a clericális párt azt hiszi,
hogy fegyveres védők akájában kaphat segélyt
az egyház. Garibaldi nem réjében figyelmeztette
földieit, hogy Franciaország talán legközelebb
Oroszország ellen indul, mi-lyt arra bátor-
sággal bír, — s így Oroszországnak jó lesz magát
készen tartani. És így van az, hogy egész Euro-
pának szemmel láthatólag egy vagy más okból
időre van szüksége, hogy ismét lélegezthesse ju-
son, s alkalmat nyerjen nyugtalomban új terve-
ket kidolgozni.

Igy tehát az általános béke megzavarásá-
nak különböző okai nem egyhamar elmondhat-
nak érvényre, s valószinűleg a béke képezi a
három hatalom igyekvésének célját, s ezek
azért köittek szövetséget, hogy a béke meg-
szilárdítására közös működésre egyesüljenek.

Külföld.
— Franciaország. A harmadik hadi-
törvények sept. 2-iki ülése reggel 6 és fél
órákor vette kezdetét. A közönség padján csak
néhány ny van jelen, valószinűleg a vádalko-
rokonai. A védők közül is csak négy jöve-
tek. Jourde megjegyzése után a törvények
a tanácskozási terembe vonultak át. A vád-
lottakat a tanácskozási terem mellett levő szó-
bába viszik, hol egy kintleges napot tartoznak
a törvények az 504 kérdés felől. Este a
terem tömve volt kíváncsi közönséggel.
Elnök felolvassa az 504 kérdés s a tör-
vények által adott feleleteket. Az eredmény
minden egyes vádlóra a következő:
Farré vétkesnek ítélték minden vád-
ponban; a kormány elleni merénylet, polgár-
háborúra való lázítás, jutalan katonajoncoz-
ás, kizsárolásos bíráskodás, büntetésesség a tu-
szok meggyilkolásában, gyújtogatásokban, a
közlemékek és magánhangok lerombolásában,
valmint az önkényes elfogatásokban és vagyon-
elkobozásokban.
Assy az első négy pontban nem vétkes,
a gyilkolásokban, gyújtogatásokban, pusztítás-
ban vétkes, hadi szerek gyártásában s önkényi
elfogatásokban.
Urbain vétkes minden pontban, az eny-
hítő körülményekkel és gyilkolások.
Billioray vétkes minden pontban kivé-
ve a gyújtogatásokat és gyilkolásokat.
Jourde vétkes a négy első pontban, nem
vétkes a gyilkolásokban, gyújtogatásban, elfo-
gatásokban, rombolásban, közpénzek elcsátá-
sában, pecsét feltörésében. Egyhúzó körülmé-
nyek egyelmebe veendők.
Trinquet vétkes mint Urbain.
Champsy vétkes a négy első pontban,
az emlékek elpusztításában s önkényes elfo-
gatásokban.
Régère vétkes a négy első pontban, a
többiekben nem.
Lullier vétkes a kormány elleni me-

TÁRCZA.

AZ EMBERVADÁSZ

A VILÁGTALAN.

— Francia regény —
irta: Gonzales Emanuel.
Folytatás.
Ez elczerre az embervadász jót röhögött s
szélesvete vette a csontokat ebének oda.
A fiatal hölgy, ki leültött szemmelült az
asztal mellett, az ögróf kacagására fölveté t-
zetését, s oly lágyan tárult eléje, melyet azon-
nal leirnak.
A sánta csavargó ugyanis kinyújtá bal-
karját, hogy egy nyulderékot, melyet az ögr-
óf Rolandnak szánt, hatalmába kerítsen.
A nagy kutyra, feldühödve, hogy őt jogai-
ban valaki háborgatja, hirtelen megkapta a pe-
nyéreknek egyik végét, míg a másikat végét a
szánta markolta meg, egyik sem levén hajlandó
elmozdítani a zakmányt.
Krisztina minden szomorúsággal mellett sem
hallhatta meg, hogy el ne mosolyodja, mert a

gazda tyukjának ízben nyakát tekerti. Sem-
mirekellő csalók bis ök; ellenben ebeim derek
állatok. Roland igazán megérdemli részét, mert
ő verte föl s hájtá felém a nyulat, melynek
maradványát neki odavettem. De ha épen to
kivándom galambom, ám nem bánom, ha ugyan
egy kosztra fogjuk is őket ebeimmel. Halljátok,
pimaszok! Megengedem, hogy hű kísérőimmel
ugyanegyfelé pecsenyét egyetek, tehát küzde-
jétek érte, aki erősebb lesz köztetek, annak elő-
jogot adok.
Ezzel néhány darab hust dobott a nyirkos
kövezetre, melyért a koldusok és az ezek élen-
ken küzdöttek.
Gorju a pupos, gyors és erős volt da-
czára nagy soványságának a két ebnek megrad-
ványt nyakán a bört, oly erősen torlon szor-
ítá azokat, hogy nyelvüket is kivették fájál-
mukban.
A sánta ellenben, patkós csizmás sánta
lábával ugy fölrugta Rolandot, hogy ez egészen
a szoba talaj végébe röpült.
Gertrud asszony e látványra, bámulatában
összecepta a kezét feje fölött.
Az embervadász ellenben a rögtönzött je-
lenetet arra használta fel, hogy a fiatal hölgy
karcosu derekát átkarolva vele kissé édelegjen.

— Bocsásd el azt a csontot, te semmi-
házi! — szolt végre az ögróf. — Megbolon-
daltál, hogy a kutyát étkétől akarod meg-
fosztani?
— Nagyságos uram! — esengett Gervais,
— legyen könyörületes egy ehez keresztény
embertárs iránt. — Az irás szerint a gazdag
dözsölőt megverte isten, midőn asztalának mor-
zsáit az ajtónál jajtató kolduslót megtagadta.
— Ugy látszik, hogy ez az én kidehett
keresztény embertársam ugyancsak jól szokott
táplálkozni, — jegyzte meg az ögróf. — Kül-
önben is egy nyulnegyed nagyon is nagy
morzsa.
— Legyen könyörületes iránta, — szolt
Krisztina — s adjon neki abból a maradékból,
mit kutyáinak szánt.
— No ne vadoj, hogy nem vagyok ir-
galmas e seprdek nép iránt; — amár ezek
az éhes naplopók csak a mások keresztényéből
szoktak élni. — Ha nem adnak nekik sem-
mit, vagy megtagadják tőlök a szállást, meg-
lopják az embert, vagy felperzsik a hajlékát.
A mezei nyulat nem igen zaklatják, mert nem
gyöznék szusszal, hanem a rajtok könyörül-

— Bocsásd el azt a csontot, te semmi-
házi! — szolt végre az ögróf. — Megbolon-
daltál, hogy a kutyát étkétől akarod meg-
fosztani?
— Nagyságos uram! — esengett Gervais,
— legyen könyörületes egy ehez keresztény
embertárs iránt. — Az irás szerint a gazdag
dözsölőt megverte isten, midőn asztalának mor-
zsáit az ajtónál jajtató kolduslót megtagadta.
— Ugy látszik, hogy ez az én kidehett
keresztény embertársam ugyancsak jól szokott
táplálkozni, — jegyzte meg az ögróf. — Kül-
önben is egy nyulnegyed nagyon is nagy
morzsa.
— Legyen könyörületes iránta, — szolt
Krisztina — s adjon neki abból a maradékból,
mit kutyáinak szánt.
— No ne vadoj, hogy nem vagyok ir-
galmas e seprdek nép iránt; — amár ezek
az éhes naplopók csak a mások keresztényéből
szoktak élni. — Ha nem adnak nekik sem-
mit, vagy megtagadják tőlök a szállást, meg-
lopják az embert, vagy felperzsik a hajlékát.
A mezei nyulat nem igen zaklatják, mert nem

